

Wędrówka przez Biblię

Broszura wydawany przez
„Impuls” TWR Polska

nr **54** od **28.03.2022**
do **28.10.2022**

Trwamy

Drodzy Przyjaciele. Doświadczamy bezprecedensowej agresji, grożącej rozpoczęciem wojny światowej i w konsekwencji samozagładą. To mogłoby nas przerażać i paraliżować, ale wiemy, że Bóg jest Panem historii i tylko On zna miarę dni i lat. Znamy wypowiedzi proroków, apostołów i samego Chrystusa, będące zapowiedzią tego co się dzieje i co nastąpi. Będziemy się tym proroctwom przysłuchiwać, właśnie teraz, studując księgi Zachariasza, Malachiasza i Apokalipsę.

Jedno jest pewne i bardzo pocieszające: gdy czas historyczny się wyczerpie, jeśli ufamy Chrystusowi, zostaniemy zabrani przez Niego do Domu Ojca. Tam będziemy bezpieczni na wieki, pod opieką Księcia Pokoju. Nie będzie tam już łez, cierpienia i śmierci.

Jezus zapewnia: „*Kto słucha słowa mego i wierzy temu, który mnie posłał, ma życie wieczne i nie stanie przed sądem, lecz już przeszedł z śmierci do życia*” /J 5,24/.

Księga Malachiasza

Malachiasza można porównać do aktora, który jako ostatni występuje na deskach teatru. Wypowiada końcowe słowa i potem scenę zasłania kurtyna. Malachiasz wystąpił jednak nie w teatrze, a na scenie życia. Odegrał ważną rolę w zbawczych planach Boga. To ostatni z długiego łańcucha proroków Starego Testamentu, którzy na przestrzeni wieków zapowiadali nadziejcie Mesjasza. Tysiąc lat przed Chrystusem prorokował wielki psalmista, poeta i król, Dawid. Potem działałi Eliasz i Elizeusz. Siedemset lat przed Chrystusem wołał „**książę proroków**”, Izajasz, potem Jeremiasz, Ezechiel, Daniel... Im bliżej przyjścia Mesjasza, tym więcej Bóg wysyłał proroków, by ogłaszały, że czas jest bliski. Jako ostatni posłany został Malachiasz. Jego głos zakończył prorocze wołanie. Potem zapadła cisza na okres ponad czterystu lat. Aż do przyjścia Jana Chrzciciela, który rozpoczął swe poselstwo słowami: „**Upamiętajcie się, albowiem przybliżyło się Królestwo Niebios**” (Mt 3,2). A potem, wskazując na Jezusa, zawałał: „**Oto Baranek Boży, który gładzi grzech świata**” (Jan 1,29). Malachiasz zapowiedział, że przyjście Mesjasza poprzedzi misja Jana Chrzciciela. Końcowe słowa Malachiasza były następujące: „**Oto Ja poślę was proroka Eliasza przed nadaniem dnia Pańskiego...**” (Mal 3,23). „Eliasz” to symboliczne imię dane prekursorowi Mesjasza, Janowi, który nadszedł „w duchu i mocy Eliaszowej” (Łk 1,17).

Autor

Malachiasz to bardzo ciekawa postać, choć nie wiemy o tym proroku zbyt wiele. Jest znany jedynie ze swej księgi, nie wiemy nic o jego rodzinie ani zawodzie. Dzięki wiadomościom, które sam podaje, możemy ustalić w przybliżeniu czas jego życia i działania.

Z wypowiedzi proroka wynika, że istniała już wtedy świątynia, w której składano regularne ofiary (1,10; 2,11), a władzę w Jerozolimie sprawował nie król, lecz namiestnik (1,8). Wskazuje to na okres po powrocie z niewoli babilońskiej, późniejszy jednak niż lata działania Aggeusza i Zachariasza. Dowiadujemy się też z Księgi Malachiasza, że prorok występował przeciwko małżeństwom mieszany i rozwodom, którym kres położyła reforma przeprowadzona przez Ezdrasza i Nehemiasza w latach 458–445 p.n.e. Dlatego większość uczonych szacuje, że działalność Malachiasza przypadała na okres pomiędzy 480 a 460 rokiem przed Chrystusem.

Imię Malachiasz znaczy „**posłaniec Jahwe**”. W przeszłości zastanawiano się, czy jest to imię własne, czy chodzi po prostu o ogólne określenie proroka jako posła, wysłannika Bożego. Wtedy księgi trzeba by uznać za anonimową, napisaną przez nieznanego nam z imienia autora. Za taką interpretacją opowiedzieli się niektórzy spośród Ojców Kościoła (Augustyn, Jan Chryzostom, Cyryl Aleksandryjski). Z drugiej strony, część dawnych uczonych sugerowała, że autorem księgi mógł być nie człowiek, lecz anioł. Wszak „Bożym posłańcem” może być zarówno człowiek, jak i anioł. Jednak najbardziej prawdopodobne jest po prostu to, że Malachiasz (hebr. Maleakjah) to imię własne ostatniego z dwunastu „proroków mniejszych”.

To, kim jest poseł, nie jest najistotniejsze; ważne jest jego poselstwo, dlatego zapewne tak mało dowiadujemy się o Malachiaszu. Wyobraźmy sobie, że dociera do nas posłaniec z ważną wiadomością. Nie będziemy go wypytywać o imię, powiązania rodzinne, genealogię, lecz zainteresujemy się treścią wiadomości i tym, od kogo ona pochodzi, kto nam ją przesyła.

Podobnie było w przypadku tego proroka, ostatniego z szeregu „Bożych posłańców” okresu Starego Testamentu. Najważniejsze jest to, z jaką wiadomością przybył, i to, że posłał go sam żywy Bóg.

Poselstwo

Interesujące jest to, że Malachiasz, „Boży posłaniec”, sam trzykrotnie wspomina o Bożych posłach.

1) Najpierw pisze o Lewim, ojcu kapłanów i lewitów. Mojżesz i Aaron pochodzili z rodu Lewiego. Wszyscy usługujący w świątyni pochodzili z plemienia Lewiego, wybranego do służby Bożej. Malachiasz woła: „*Wargi kapłana bowiem powinny strzec wiedzy, a wtedy pouczenia będą szukali u niego, bo jest on wysłannikiem Pana Zastępów*” (2,7). Obowiązkiem kapłanów i lewitów było nie tylko wypełnianie rytuałów świątynnych, ale także pouczaanie ludu o Prawie Bożym. Byli oni wysłannikami Pana Zastępów, pełnili funkcje podobne do zadań aniołów, Bożych posłańców.

2) Po drugie, Malachiasz zapowiada misję Jana Chrzciciela jako Bożego posłańca poprzedzającego Mesjasza. Prorok woła w imieniu Pana (3,1): „*Oto Ja wyśle anioła mego, aby przygotował drogę przede mną...*”. Boży posłaniec – czy to człowiek (jak Jan Chrzciciel), czy anioł (jak np. Gabriel) – ma to samo zadanie do wypełnienia: wskazanie na Boga i Jego dzieła, przekazanie Bożej woli, Bożych wyroków, Bożego Słowa.

3) I w końcu Malachiasz zapowiada nadziejście szczególnego, wyjątkowego posłańca – Mesjasza, Pana. Woła: „...*Potem nagle przybędzie do swej świątyni Pan, którego wy oczekujecie, i Anioł Przymierza, którego pragniecie...*” (3,1). „Anioł Przymierza” to Mesjasz przychodzący na sąd Boży. Nie ma wątpliwości, że tym wyjątkowym posłańcem będzie Chrystus, Syn Boży, Zbawiciel, ale też i Sędzia dla tych, którzy nie odpowiedzieli na wołanie wszystkich poprzednich posłańców, nie zareagowali na wezwanie

Pracę naszą można wspierać modlitwą
oraz finansowo poprzez wpłaty na nasze konto:

PKO BP IV Oddział Wrocław
Nr r-ku: 05 1020 5242 0000 2702 0020 4313

do upamiętania się i pozostali w grzechu, ignorując słowa proroków, z których, jako ostatni, przyszedł Malachiasz. Potem Bóg posłał już Jana Chrzciciela, a tuż za nim Jezusa Chrystusa, Zbawiciela i Pana. To wszystko zapowiedział prorok o imieniu „**Male-akjah**” = „**poseł Jahwe**”, ostatni w długim łańcuchu Bożych posłańców Starego Testamentu.

Obok zapowiedzi nadziejścia poprzednika Mesjasza oraz samego Chrystusa, najważniejszą przepowiednią Malachiasza jest zapowiedź ustania ofiar ST i nastanie nowej ofiary czystej: „*Niech-by ktoś spośród was raczej zamknął drzwi świętymi, byście nie zapalali świeciel na ołtarzu moim nadaremnie. Nie mam Ja upodobania do was, mówi Pan Zastępów, ani Mi nie jest miła ofiara z waszej ręki. Albowiem od wschodu słońca aż do jego zachodu wielkie będzie imię moje między narodami, a na każdym miejscu dar kadzielny będzie składany imieniu memu i ofiara czysta, bowiem wielkie będzie imię moje między narodami*” (1,10–11). Ofiara, o której tu mowa, to doskonała ofiara złożona przez Jezusa Chrystusa na krzyżu Golgoty, ofiara, która ma moc dokonać oczyszczenia serc ludzi wierzących spośród wszystkich narodów. Wszędzie, gdzie na obliczu ziemi ludzie uwierzą, zaufają Jezusowi, nastąpi cud oczyszczenia z grzechu i imię Pańskie będzie uwielbione, wywyższone pomiędzy narodami.

Malachiasz wielokrotnie wzywa wszystkich grzeszników do pokuty, piętnuje wykroczenia kapłanów (1,6–2,9) i całego ludu, obnaża nieprawidłowości życia rodzinnego, piętnuje grzechy małżeńskie (2,10–16), wskazuje konieczność gruntownej odnowy moralnej, konieczność zaufania Bogu, wiary w Jego sprawiedliwość (2,17–3,5) i potrzebę sumiennego, rzetelnego wypełniania swoich zobowiązań względem Pana (3,6–12). Prorok zwalcza panoszące się w narodzie występkę i wskazuje dwie ich główne przyczyny: brak czci należnej Bogu, czyli brak prawdziwej pobożności (1,6–10), oraz niedocenianie istoty i znaczenia Przymierza z Bogiem, łączno-

ści, więzi z Panem (2,4–10). Możemy powiedzieć, że to dwa grzechy główne także naszego współczesnego polskiego społeczeństwa.

List od korespondenta z Polski południowej

Śłucham audycji Trans World Radio dwanaście lat, dawniej przez klasyczny odbiornik, teraz przez Internet. Wiele się u mnie dzięki temu zmieniło na lepsze. Byłem alkoholikiem, po próbie samobójczej. Miałem załamanie psychiczne. Nie potrafiłem samodzielnie rzucić palenia, więc pytałem was, czy za to trafia się do piekła. Teraz jestem wolny, nie piję, nie palę. Bóg mnie uzdrowił i nadal się o mnie troszczy. Czytam Pismo Święte i dzielę się Słowem Bożym z ludźmi. Proszę o modlitwę, aby Bóg dał mi mądrość i sposobność do głoszenia Ewangelii, a także o modlitwę za znajomego, którego staram się ewangelizować. Podarowałem mu Biblię, aby przyjął Jezusa, jako swojego Pana i Zbawiciela.

List od korespondenta z Polski zachodniej

Niegdyś, będąc w zakładzie karnym, mogłam ukończyć studia teologiczne. Kiedy zorganizowano spotkanie z grupą chrześcijan, skloniłam do udziału w nim prawie sześćdziesiąt więźniarek. W odpowiedzi na głoszone Słowo Boże kobiety płakały i wszystkie przyjęły Pana Jezusa Chrystusa, jednak tylko czternaście z nich trwa w Jego nauce. Potem, niestety - byłyśmy dyskryminowane, wyszydzane, ale światło Boże w nas trwało. Obecnie z powodu pandemii więzienie jest chwilowo zamknięte na wizyty z zewnątrz dla chrześcijan głoszących Ewangelię o zbawieniu w Jezusie.

Księga Apokalipsy

Nazwa księgi pochodzi od greckiego słowa „*apokalipsis*”, co znaczy „**objawienie**” lub „**odsłonięcie**”. Słowo „*apokalipsis*” składa się z dwóch części: „*apo*”, czyli „**z dala**”, oraz „*kalipsis*”, czyli „**zasłona**”. Chodzi więc o „**odsłonięcie zasłony**”, ukazanie jakiegoś faktu, objawienie ważnej prawdy. W przypadku Apokalipsy św. Jana to objawienie ludziom prawdy Bożej.

Okoliczności napisania księgi

Jan Apostoł otrzymał objawienie na wyspie Patmos, gdzie został zesłany – według tradycji – za rządów Domicjana, w roku 95. Już za panowania Nerona, od roku 64 rozpoczęły się prześladowania chrześcijan. Rzymscy władcy domagali się, by im oddawano boską cześć, co dla wyznawców Chrystusa było nie do przyjęcia. Prześladowano ich więc jako wrogów Cezara. Za panowania Domicjana (81–96) prześladowania te przybrały na sile, gdyż władca ten bardzo poważnie traktował swoją boskość i zwalczał tych, którzy odmawiali oddawania mu czci.

W takich bardzo trudnych okolicznościach sędziwy Jan pod koniec pierwszego wieku naszej ery pisze księgi, która ma podrzymać na duchu chrześcijan wczesnego Kościoła. Jednocześnie Jan odsłania, nie tylko współczesnym sobie wiernym, ale i wyznawcom Chrystusa wszystkich następnych wieków, objawienie odnośnie losów Kościoła w bliższej i dalszej przyszłości; ukazuje dzieje zbawienia aż do powtórnego przyjścia Jezusa Chrystusa. Dzieje te są ukazane za pomocą symbolicznych obrazów, dla nas tajemniczych, niełatwych do rozszyfrowania. Dla chrześcijan I wieku nie były one tak trudne i obce, gdyż znana była wtedy żydowska literatura apokaliptyczna, operująca podobnymi obrazami. Powstała w okresie czasu pomiędzy Starym i Nowym Testamentem żydowska literatura apokaliptyczna posiadała określony wzorzec. Starała

się opisać wydarzenia czasów ostatecznych i następujące po nich błogosławieństwa. Pierwszoplanową postacią jest tu zawsze Mesjasz, postać boska otoczona mocą i chwałą, oczekująca na zstąpienie na ten świat, by objąć nad nim rządy. Przed nadchodziącym Mesjaszem drżeć będzie cała ziemia. Straszne czasy ostateczne są przez apokaliptyków określane jako „ból porodowy Mesjasza”.

Nadejście wieku mesjańskiego będzie podobne do bólów porodowych. Czasy ostateczne będą okresem wielkiego lęku (Jl 2, 1). Świat zostanie wstrząśnięty, naruszona będzie równowaga w kosmosie. Całkowitemu załamaniu ulegną stosunki międzyludzkie. Na ziemi zapanują wrogość i nienawiść (Za 14, 13). Będą to czasy sądu. Bóg rozprawi się z wszelkim złem, Syn Człowieczy usunie z ziemi grzeszników. Żydzi rozproszeni po całej ziemi w czasach ostatecznych zostaną sprowadzeni do Świętego Miasta. U kresu czasów nowa Jerozolima, już przygotowana przez Boga w niebie, zstąpi na ziemię do ludzi. Będzie wyróżniała się niezrównanym pięknem. Będzie posiadała fundamenty z szafirów, wieże z rubinów, a wały z drogich kamieni (Iz 54).

Zasadniczym wydarzeniem czasów ostatecznych będzie zmartwychwstanie. „*Wielu z tych, którzy śpią w prochu ziemi, obudzi się; jedni do życia wiecznego, a drudzy na hanibę i wieczne potępienie*” (Dn 12, 2). Wszystkie te obrazy znajdujemy także w Księdze Objawienia św. Jana.

Apokalipsa św. Jana ukazuje jednak wydarzenia czasów końca z chrześcijańskiego punktu widzenia. Znajduje oparcie głównie w proroctwach Starego Testamentu, cytując wielokrotnie proroków: Izajasza, Jeremiasza, Ezechiela, Daniela, Ozeasza, Joela, Sofoniasza, Aggeusza, Zachariasza, Malachiasza i innych. Ta jedyna profetyczna księga Nowego Testamentu obficie czerpie z siedemnastu starotestamentowych ksiąg prorockich.

Znaczenie księgi

Znaczenie Apokalipsy św. Jana jest ogromne. Stanowi ona dopełnienie całości objawienia Bożego. Ukazuje koniec historii zbawienia, której początki zapisane są na pierwszych kartach Biblii.

Jan w spisanej przez siebie Ewangelii cofnął się w czasie dalej niż jakikolwiek inny autor biblijny, pisząc: „*Na początku było Słowo, i Słowo było u Boga, a Bogiem było Słowo. Ono było na początku u Boga. Wszystko przez nie powstało, a bez niego nic nie powstało, co powstało*”. Jest to spojrzenie wstecz, w wieczność, z której wyłoniło się Boże stworzenie (opis stworzenia w Księdze Rodzaju). Pisząc Księgę Apokalipsy, Jan spogląda natomiast w przyszłość, ku wiecznemu życiu w Królestwie naszego Pana i Zbawiciela, Jezusa Chrystusa.

Na początku Księgi Apokalipsy znajdujemy obietnicę: „*Błogosławiony, który odczytuje i którzy słuchają słów proroctwa, a strzegą tego, co w nim napisane, bo chwila jest bliska*” (1, 3). Jest to obietnica szczególnego błogosławieństwa dla tych, którzy będą studiować i zachowywać słowa tej proroczej księgi. Na jej końcu znajduje się natomiast ostrzeżenie: „*Ja świadcę każdemu, kto słucha słów proroctwa tej księgi: jeśli ktoś do nich cokolwiek dorożył, Bóg mu doroży plag zapisanych w tej księdze. A jeśli ktoś odjął co ze słów księgi tego proroctwa, to Bóg odejmie jego udział w drzewie życia i w Mieście Świętym – które są opisane w tej księdze*” (22, 18–19). To ostrzeżenie powinno pobudzać każdego czytelnika, każdego słuchacza proroctw Apokalipsy do głębokiego namysłu i postawy pokory przy studiowaniu słów tej niezwykłej księgi.

Treść księgi

Apokalipsa św. Jana stanowi dopełnienie objawienia całego Pisma Świętego. Zawiera niejako dokończenie wielkich proroctw, stanowi konkluzję wielkich obietnic biblijnych. Nie znajdziemy tu

całkiem nowych tematów, nieznanych z poprzednich ksiąg Biblii, ale zwieńczenie największych, najważniejszych proroctw Pisma Świętego. Przystępując do lektury Księgi Apokalipsy, powinniśmy więc zachowywać w pamięci treść wszystkich pozostałych ksiąg biblijnych.

Obliczono, że Księga Apokalipsy zawiera ponad pięćset cytatów, referencji i reminiscencji ze Starego Testamentu. Na 404 wiersze, z których się składa Apokalipsa, 278 zawiera cytaty ze Starego Testamentu! Inaczej mówiąc, ponad połowa treści księgi wynika bezpośrednio ze słów Starego Testamentu.

Wielkim tematem Apokalipsy, tak jak całej Biblii, jest Jezus Chrystus, Zbawiciel i Pan świata. Ewangelia ukazuje nam Jezusa wcielonego, Jezusa chodzącego po ziemi, przyjmującego na siebie wszelkie ograniczenia wynikające z Jego samouniżenia, wyrzeczenia się chwały, którą posiadał, przebywając w niebie u boku Ojca. Natomiast Księga Apokalipsy ukazuje nam Chrystusa triumfującego, Jezusa w chwale, działającego w całej swej potędze i mocy. Jest On ukazany jako Baranek znajdujący się w centrum wszystkich wydarzeń, wszystkim kierujący, o wszystkim decydujący. Jest fundamentem, na którym spoczywa wszystko, jest jak wiosna, z której wypływają wszelkie siły witalne i wszelkie błogosławieństwa. Baranek jest światłem, życiem, chwałą, Panem nieba i ziemi.

Drugim ważnym tematem Apokalipsy jest Kościół. Jest on ukazany w tej księdze pod postacią siedmiu zborów rzeczywiście istniejących w czasach Jana. Niezwykłe jest to, że Jan, przekazując słowa Jezusa adresowane do poszczególnych ówczesnych kościołów, jednocześnie kieruje poselstwo Chrystusa do Kościoła jako całości, do Kościoła wszystkich czasów, na całym świecie.

Księga Objawienia zawiera także wiele innych ważnych tematów, takich jak: zmartwychwstanie i przemienienie świętych, wielki ucisk, rozprawienie się z antychrystem, szatanem i złem,

tysiącletnie królestwo, drugie przyjście Chrystusa i inne.

Możemy w wielkim skrócie powiedzieć, że:

<i>rozdział 1</i>	- ukazuje nam wywyższzonego Chrystusa,
<i>rozdziały 2 i 3</i>	- życie Kościoła na ziemi,
<i>rozdziały 4 i 5</i>	- przebywanie Kościoła w niebie,
<i>rozdziały 6–18</i>	- okres wielkiego ucisku,
<i>rozdział 19</i>	- drugie przyjście Chrystusa i ustanowienie Jego Królestwa
<i>rozdział 20</i>	- tysiącletnie panowanie Chrystusa,
<i>rozdziały 21 i 22</i>	- rozpoczęcie okresu wieczności.

Zauważalne są również ważne związki Apokalipsy św. Jana, ostatniej księgi Biblii, z jej pierwszą księgą – Księgą Rodzaju, czyli Genesis.

Genesis ukazuje stworzenie ziemi, Apokalipsa ukazuje jak ziemia przemija. W Księdze Genesis słońce, księżyc i gwiazdy opisane są jako ciała niebieskie, dzięki którym panuje określony porządek w stworzonym przez Boga świecie, w Apokalipsie słońce, księżyc i gwiazdy ulegają niezwykłym przemianom i stają się znakami Bożego sądu. W Księdze Genesis słońce zostaje stworzone po to, by „rzadzić” dniem, w Apokalipsie jest ono już niepotrzebne, gdyż sam Bóg rozświetla wszystko. Genesis nazywa ciemność nocą, Apokalipsa stwierdza, że „**nocy już nie ma**”. W Księdze Rodzaju wody zostają nazwane morzem, Apokalipsa stwierdza, że morza już więcej nie będzie.

W Księdze Genesis na arenę dziejów wkracza, za sprawą pierwszego człowieka, grzech, w Apokalipsie ukazane jest rozprawienie się z grzechem przez Ostatniego Adama – Chrystusa. Genesis ukazuje wkroczenie w dzieje człowieka śmierci, Apokalipsa informuje, że śmierci już więcej nie będzie. Genesis ukazuje początki cierpień, trudów i łez, Apokalipsa podkreśla, iż więcej smutku ani

cierpienia, ani łącz już nie będzie.

Genesis opisuje małżeństwo Pierwszego Adama (z Ewą), Apokalipsa ukazuje obraz zaślubin Ostatniego Adama – Chrystusa, z Oblubienicą – Kościółem.

W Księdze Genesis opisane jest zbudowanie Babilonu, miasta ludzkiej puchy, w Apokalipsie ukazany jest upadek Babilonu i ustanowienie potęgi Bożego miasta – Nowego Jeruzalem.

Księga Genesis, a zatem cała Biblia, rozpoczyna się od zdania mającego uniwersalny, globalny charakter: „***Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię***”; Księga Apokalipsy kończy poselstwo Biblii wizją o równie globalnym zasięgu – wizją wiecznego Bożego Królestwa.

Podział księgi

Księga Apokalipsy ma uporządkowaną, logiczną strukturę. Możemy podzielić ją na trzy główne części:

Cześć I

Cześć II

Własność Jezusa Chrystusa, jego Oblubienica – Kościół r. 2 i 3
Listy do siedmiu kościołów: w Efezie, Smyrnie, Pergamonie,
w Tiatyrze, Sardes, Filadelfii i Laodycei

Cześć III

Program działania, dopełnienie zbawczego planu Jezusa r. 4–22

1) Kościół w niebie, z Chrystusem

r. 4 i 5

Boży tron, dwudziestu czterech Starców, cztery Zwierzęta,

Księga z Siedmiu Pieczęciami, Chrystus – Lew z pokolenia Judy,

pieśń niezliczonych chórów anielskich ku czci Baranka,
pieśń wszelkiego stworzenia wielbiącego Zasiadającego na Tronie
i Baranka

2) Okres wielkiego ucisku na ziemi	r. 6–18
Otwarcie sześciu pierwszych Pieczęci Księgi	r. 6
Pieczętowanie Bożych slug (144 tysiące z Izraela) oraz triumf zbawionych z wszystkich narodów	r. 7
Otwarcie siódmej Pieczęci, wizja Siedmiu Trąb	r. 8–11
Walka szatana z Kościółem – wizja Niewiasty (Izrael) rodzącej Syna (Chrystus), walka ze Smokiem (szatan) rozdz. 12	
Smok przekazujący władzę Bestii (liczba 666)	r. 13
Pieśń 144 tysięcy przed Bożym tronem, wizja sądu ostatecznego (żniwo i winobranie)	r. 14
Hymn Mojżesza i Baranka, wizja Siedmiu Czasz i Siedmiu Plag	r. 15–16
Sąd nad „Wielkim Babilonem”	r. 17
wizja Wielkiej Nierządnicy zasiadającej na Bestii, upadek i zagłada Babilonu	r. 18
3) Powrót Chrystusa jako Sędziego, rozprawienie się z Bestią i Fałszywym Prorokiem, wesele Baranka	r. 19
4) Tysiącletnie Królestwo, sąd nad narodami	r. 20
5) Początek wieczności:	r. 21-22
nowe niebo i nowa ziemia, niebiańskie Jeruzalem – miasto Bożej chwały	r. 21
Rzeka wody życia wypływająca z tronu Boga i Baranka	r. 22
Obietnica rychłego powrotu Chrystusa, końcowe zaproszenie i ostrzeżenie, obietnica i modlitwa.	

Księga Rodzaju, Genesis, Pierwsza Księga Mojżeszowa

Księga Rodzaju (Genesis) jest jedną z dwóch kluczowych ksiąg biblijnych. Otwiera Stary Testament, podobnie jak Ewangelia Mateusza otwiera Nowy Testament. Te dwie księgi biblijne mają kluczowe znaczenie dla zrozumienia treści całego Pisma Świętego.

Księga Rodzaju jest pierwszą księgią Pięcioksięgu Mojżeszowego, który stanowi pierwszą część Starego Testamentu. Biblia hebrajska nazywa tę część Torą, czyli Prawem (Pouczeniem, Wskazówką). Popularna jest też wywodząca się z tradycji grecko-łacińskiej nazwa Pięcioksięgu Mojżeszowego – Pentateuch. Słowo „**pentateuchus**” znaczy dosłownie „**w pięciu pojemnikach**”. Jest to nawiązanie do faktu, że poszczególne księgi Tory zapisywane były na zwojach z papirusu i skóry i przechowywane w osobnych (pięciu) pojemnikach. W skład Pięcioksięgu Mojżeszowego wchodzą: Genesis – Księga Rodzaju, Exodus – Księga Wyjścia, Leviticus – Księga Kapłańska, Numeri – Księga Liczb i Deuteronomium – Księga Powtórzonego Prawa.

Nazwa samej Księgi Rodzaju wywodzi się z greckiego słowa „**Genesis**”, które oddaje najbardziej charakterystyczne wyrażenie hebrajskie tej księgi „**toledot**”, co znaczy „**rodowód**”, „**początki**”, „**dzieje**”. W Biblii hebrajskiej nazwa pierwszej księgi to po prostu pierwsze jej słowa:
„**bereszit**” - „**Na początku**”.

Księga Rodzaju zwana jest i dzisiaj „**księgą początków**”. Rzeczywiście, w księdze tej mowa jest o początku świata, ludzkości, o początkach wielu zjawisk, rzeczy, procesów. Rozpoczęte tu

**Języki, w których nadawana jest
„Wędrowka przez Biblię”**

angielski, arabski, bengalski,
berbeski, burmański, cebuano,
CheChewa, chorwacki, czeski, czua,
duński, farski, francuski, gujarati,
hebrajski, hinduski, hiszpański,
indonezyjski, japoński, kanadyjski,
kantonezyjski, koreański, kurdyjski,
malezyjski, mandaryjski, marathi,
navaho, nepalski, norweski,
ormiański, oryjski, polski,
portugalski, quichua, rosyjski,
serbski, suachili, szwecki, tai,
tamilski, telugu, turecki, ukraiński,
węgierski, włoski, zulu.

**Kochani Słuchacze TWR
czekamy na Wasze listy!**

Jak odbieracie nasze audycje?

**Co one wnoszą
do Waszego życia?**

W miarę możliwości postaramy się odpowiedzieć na każdy list i kontynuować nawiązaną w ten sposób relację. Na życzenie wysyłamy bezpłatnie Nowy Testament, literaturę chrześcijańską oraz nośniki z nagraniami.

Prosimy o dołączenie następujących informacji o sobie

Wysyłam zgódę na przetwarzanie moich danych osobowych przez Stowarzyszenie Chrześcijańskie „Impuls” Trans World Radio Polska w celach związanych z korespondencją

Imię i nazwisko:..... nr telefonu:.....

Kod pocztowy..... Miasto:..... Adres:.....

Kraj:.....

wątki kontynuowane są i rozwijane w kolejnych księgach Starego i Nowego Testamentu. Genesis mówi o procesie stworzenia, o człowieku (mężczyźnie i kobiecie), o grzechu, upadku, o małżeństwie, rodzinie, pracy, cywilizacji, kulturze, o ofierze, morderstwie, o rasach, językach, miastach, o odkupieniu i wielu innych ważnych tematach. Po raz pierwszy jest o nich mowa właśnie w Księdze Rodzaju, „**księdze początków**”.

Genesis nazywana jest też „**księgą życiorysów**”. Zawiera dzieje życia wielu interesujących postaci, takich jak Adam i Ewa, Noe, Abraham, Izaak, Jakub i Józef.

Księga Rodzaju mówi o zawarciu przez Boga przymierza z człowiekiem, opowiada o tym, jak Bóg przemawiał do patriarchów, a w szczególności do Abrahama. Ukazuje dzieje potomków Abrahama, podkreślając okazaną im Bożą troskę, Boże błogosławieństwo.

Historia ludzkości, której początek zapisany jest w Księdze Rodzaju, staje się od razu historią zbawienia, gdyż człowiek przedstawiony jest tu jako istota upadła i grzeszna, potrzebująca zbawczej inicjatywy Boga. Genesis zawiera więc jednocześnie początek historii zbawienia, historii, która biegnie poprzez całą Biblię.

Podział Księgi

Genesis jest bardzo obszerną księgą. Można ją dzielić na różne sposoby. Najbardziej popularny i ogólny podział to podział na dwie części. Pierwsza, obejmująca początkowych jedenaście rozdziałów, ukazuje przedział czasu od stworzenia świata do Abrahama, druga – składająca się z pozostałych rozdziałów (12–50), mówi o dziejach od Abrahama do Józefa.

Pierwsza część, prehistoryczna, ukazuje obraz stworzenia świata i pojawienie się człowieka, opisuje kolejne etapy dziejów ludzkości (stworzenie, raj, upadek, potop, pomieszanie języków).

Druga część, historyczna, opisuje dzieje Patriarchów:

I KSIĘGA MOJŻESZOWA

Abrahama, ojca wiary, Izaaka, syna obietnicy, Jakuba, wybranego przez Boga – by dać początek dwunastu pokoleniom Izraela oraz Józefa, jednego z dwunastu synów Jakuba, tego, dzięki któremu ocalał cały ród protoplastów Izraela.

Chociaż pierwsza część zawiera tylko jedenaście rozdziałów, obejmuje bardzo długi przedział czasu - opisuje stworzenie świata i całą prehistorię. Natomiast druga część, znacznie dłuższa, zawierająca trzydzieści dziewięć rozdziałów, obejmuje tylko kilka set lat.

Występuje tu podobne zjawisko jak w zapisie Ewangelii. W relacji czterech Ewangelii tylko cztery rozdziały poświęcone są opisowi pierwszych trzydziestu lat życia Jezusa. Natomiast osiemdziesiąt pięć rozdziałów dotyczy ostatnich trzech lat działalności Jezusa, a dwadzieścia siedem rozdziałów mówi o ostatnich ośmiu dniach Jego życia!

Duch Święty, rzeczywisty Autor Biblii, nie kieruje się bowiem miarą czasu, lecz akcentuje, podkreśla, to, co w dziejach świata, w dziejach ludzkości - a jednocześnie w historii zbawienia – najważniejsze, najistotniejsze.

Bardziej szczegółowy podział Księgi Rodzaju przedstawia się następująco:

A. Stworzenie i upadek człowieka	r. 1–11
I. Stworzenie świata, stworzenie człowieka	r. 1 i 2
Sześć Dni stworzenia	
Siódmy Dzień odpoczynku	
II. Upadek człowieka	r. 3 i 4
Korzenie grzechu – pycha, nieposłuszeństwo	
Owoce grzechu – upadła natura, oddzielenie od Boga	

III. Potop	r. 5–9
Rodowód potomków Adama	r. 5
Zepsucie moralne ludzkości	r. 6
Dzieje Noego, budowa arki	r. 6
Sąd potopu	r. 7
Przymierze Boga z Noem	r. 8
Nowy początek – Noe błogosławi Sema	r. 9
IV. Wieża Babel	r. 10–11
Rodowód potomków Noego	r. 10
Pomieszanie języków	r. 11
B. Przygotowanie nadjęcia Odkupiciela	r. 12–50
I. Abraham – ojciec wiary	r. 12–23
Powołanie Abrama, Abram w Kanaanie i w Egipcie	r. 12
Rozstanie Abrama z Lotem	r. 13
Abram pobłogosławiony przez Melchizedeka	r. 14
Przymierze Boga z Abramem – zapowiedź liczniego potomstwa	r. 15
Niewiara Sary i Abrama, narodziny Izmaela	r. 16
Potwierdzenie obietnicy i przymierza, obrzezanie	
Abram otrzymuje imię Abraham	r. 17
Bóg w gościnie u Abraha, zapowiedź narodzin Izaaka oraz zapowiedź zniszczenia Sodomy i Gomory	r. 18
Modlitwa wstawienna Abrahama	
Uratowanie Lota, Zniszczenie Sodomy i Gomory	r. 19
Błąd Abrahama – Sara i Abimelek	r. 20
Narodziny Izaaka, Oddalenie Izmaela	r. 21
Abraham z Izaakiem na wzgórzu Moria - próba wiary, potwierdzenie przymierza	r. 22
Śmierć i pogrzeb Sary	r. 23

II. Izaak – umiłowany syn obietnicy	r. 24–26
Poszukiwanie żony dla Izaaka,	
Izaak poślubia Rebekę	r. 24
Śmierć Abrahama, Rebeka rodzi Izaakowi bliźnięta	
Ezaw sprzedaje pierworództwo Jakubowi	r. 25
Bóg potwierdza przymierze z Izaakiem, potomkiem Abrahama	r. 26
III. Jakub – wybrany przez Boga, by dać początek Izraelowi	r. 27–36
Jakub otrzymuje podstępnie błogosławieństwo Izaaka	r. 27
Bóg objawia się Jakubowi w Betel	r. 28
Jakub poślubia Leę i Rachelę	r. 29
Narodziny synów Jakuba	r. 30
Jakub opuszcza Labana, swojego wuja i teścia	r. 31
Walka Jakuba z aniołem, Jakub otrzymuje imię Izrael	r. 32
Spotkanie Jakuba z Ezawem	r. 33
Konflikt z Kananejkami (Dina)	r. 34
Jakub wraca do Betel, Rachela rodzi Beniamina i umiera, zostaje pochowana pod Betlejem	r. 35
Potomkowie Ezawa – protoplasti narodu Edomitów	r. 36
IV. Józef – cierpienie i chwała	r. 37–50
Rodzina Jakuba w Kanaanie,	
Józef sprzedany w niewolę przez braci	r. 37
Grzech Judy (Tamar)	r. 38
Józef niewolnikiem Potifara	
Józef w więzieniu	r. 39
Józef tłumaczy sen piekarza i podczaszego z dworu faraona	r. 40
Wywyższenie Józefa, Józef zarządcą Egiptu	r. 41
Przybycie braci Józefa do Egiptu	r. 42

Józef ucztuje z braćmi, nie zdradzając swojej tożsamości	r. 43
Józef oddaje braci ostatniej próbie	r. 44
Józef daje się poznać braciom	r. 45
Rodzina Jakuba osiedla się w Egipcie	r. 46
Józef przedstawia Jakuba faraonowi	r. 47
Jakub błogosławi synów Józefa: Efraima i Manassesa	r. 48
Jakub błogosławi swoich synów - protoplastów	
12 pokoleń izraelskich, Śmierć Jakuba	r. 49
Pogrzeb Jakuba w Kanaanie, Śmierć Józefa	r. 50

List od korespondenta z Polski południowej

List 1

Dziękuję za list. Cieszę się, że o mnie pamiętacie. Niestety, teraz w więzieniu nie ma spotkań chrześcijańskich, z powodu pandemii. Zrozumiałem wreszcie, że zawsze w moim życiu zrzucałem winy na innych. Obecnie już wiem, że to ja robię błędy, że jestem grzesznikiem, który potrzebuje zbawienia. Modlę się codziennie, abym wytrzymał do czasu zakończenia wyroku i opuszczenia zakładu karnego, i abym już nigdy nie powrócił na drogę przestępstwa. Będę czysty od nałogów i nie będę sprawiał żadnych problemów prawnych.

List 2

Będąc na wolności chodziłem na nabożeństwa, ale znów znalazłem się w więzieniu - odwieszono mi wyrok. Dzięki Bogu jestem pogodzony z takim stanem rzeczy. Bardzo dużo zrozumiałem. Nie mam do nikogo pretensji, tylko sam do siebie. Wiem, że sprawiedliwie to odsiedzę i będę miał potem spokój. Teraz ważne jest dla mnie czytanie Biblii. Modlę się do Boga o siłę i wiarę, tak abym nie żył już jak przedtem. Dziękuję, że o mnie pamiętacie w modlitwach, rozmowach i listach.

Ewangelia Mateusza

Ewangelia Mateusza jest jedną z najważniejszych ksiąg Pisma Świętego. Spełnia w kanonie Nowego Testamentu podobną rolę, jak Księga Rodzaju w Starym Testamencie. Księgę Genesis i Ewangielię Mateusza można uznać za kluczowe księgi Biblii.

Tło historyczne

Żeby zrozumieć poselstwo Ewangelii Mateusza, należy zdać sobie sprawę, że kontynuuje ona opowieść niejako przerwaną na okres kilkuset lat. Pomiędzy Starym a Nowym Testamentem występuje pauza, okres milczenia, obejmujący ok. 400 lat. Bóg przemawiał poprzez proroków Starego Testamentu, a potem, po czterystu latach przerwy, posłał anioła do żydowskiego kapłana o imieniu Zachariasz, by zapowiedzieć narodziny Jana Chrzciciela – tego, który miał poprzedzić nadchodzącego Mesjasza, Jezusa Chrystusa. Ostatnia księga ST, Księga Proroka Malachiasza, kończy się zapowiedzią Pana Zastępów: „*Oto Ja poślę was proroka Eliasza przed nadaniem dnia Pańskiego...*”. Jest to zapowiedź misji Jana Chrzciciela, który przyjdzie „*w duchu i mocy Eliaszowej*” (Łk 1,17), aby poprzedzić Mesjasza-Króla. Pomiędzy czasami, w których żył prorok Malachiasz, a narodzinami Jezusa Chrystusa upłynęło ok. 400 lat.

Nie znaczy to, że w okresie dzielącym wydarzenia opisane przez Stary i Nowy Testament nic się nie działo. Nastąpiły wielkie przetasowania na scenie politycznej świata. Dokonały się wielkie przemiany ekonomiczne, społeczne i kulturowe. Wiele spośród tych nowych zjawisk znalazło swoje odzwierciedlenie w relacjach Nowego Testamentu.

Opowieść Starego Testamentu kończy się w tym czasie historycznym, kiedy dominującym mocarstwem było imperium

Medo-Persów. Wielkie wpływy na politycznej scenie świata zachowywało nadal także państwo egipskie. W okresie międzytestamentalnym potęga zarówno Imperium Medo-Perskiego, jak i Egiptu wyblakła, przeminęła. Centrum polityczne i militarne ówczesnego świata przesunęło się ze Wschodu na Zachód, z Azji do Europy. Władzę orientalnych mocarstw Persji i Egiptu wyparły wpływy Grecji i Rzymu.

Na okres międzytestamentalny przypadają wielkie podboje Aleksandra Macedońskiego. To on, wielki wódz Greków, doprowadził w IV w. p.n.e. do upadku imperium Medów i Persów. Wtedy to Grecja została światową potęgą. W 332 r. przed Chrystusem Aleksander Wielki zdobył Jerozolimę, ale oszczędził miasto, nie zburzył go. Pod koniec trzeciego stulecia przed Chrystusem do Jerozolimy wkroczył Antioch Wielki i Jerozolima wraz z całą Judeą znalazła się pod panowaniem Syrii. W roku 166 p.n.e. wybuchło w Judei powstanie Machabeuszów. Naród izraelski chciał zrzucić z siebie jarzmo niewoli syryjskiej. Przywódcą powstania był Juda Machabeusz. Okres walk Machabeuszów był jednym z najbardziej krwawych, dramatycznych rozdziałów w historii narodu żydowskiego.

W 63 r. p.n.e. Jerozolima znalazła się pod panowaniem Rzymu. W 40 r. p.n.e. rzymski Senat ustanowił Heroda królem Judei. Rozpoczęły się rządy najbardziej nikczemnej dynastii w dziejach narodu żydowskiego. W roku 31 przed Chrystusem władcą Rzymu został Cezar August. W roku 19 p.n.e. w Jerozolimie rozpoczęto budowę świątyni Heroda. W czasie gdy narodził się Jezus, naród żydowski znajdował się pod rządami ciągle wzrastającej potęgi rzymskiego imperium.

Stan duchowy ówczesnego świata

Wielkie przemiany polityczne i kulturowe, jakie miały miejsce w okresie międzytestamentalnym, nie pozostały bez wpływu na duchowy stan narodu żydowskiego. Ponieważ przez

wiele lat zburzona była świątynia jerozolimska, życie religijne Izraelitów zaczęło rozwijać się w synagogach. Stały się one głównymi ośrodkami dysput religijnych zarówno w Judei, jak i wszędzie tam, gdzie rozproszeni zostali Żydzi, a więc niemal we wszystkich krajach ówczesnego cywilizowanego świata. W tym czasie powstały stronnictwa żydowskie, o których nie ma wzmianek w Starym, a które występują w Nowym Testamencie: faryzeusze, saduceusze, uczeni w Piśmie, Herodanie.

Okres międzytestamentalny był także czasem ożywionej działalności literackiej. Powstało wtedy kilkanaście ksiąg apokryficznych, których nie uznano jednak za natchnione i nie weszły one do kanonu Pisma Świętego. Najważniejszym wydarzeniem literackim tego okresu było natomiast przetłumaczenie Starego Testamentu na język grecki. Dzieła tego dokonali żydowscy uczeni zebrani w Aleksandrii w Egipcie, w okresie pomiędzy 285 a 247 rokiem przed Chrystusem. Tłumaczami byli przedstawiciele wszystkich dwunastu plemion Izraela, po sześciu z każdego plemienia, stąd nazwano ów grecki przekład „**Septuagintą**”, co nawiązuje do liczby siedemdziesięciu (dokładnie 72) tłumaczy. Do tekstu Septuaginty, a więc greckiego przekładu Starego Testamentu, odwoływał się później m.in. apostoł Paweł.

Podsumowując wydarzenia czterech stuleci dzielących Stary i Nowy Testament, możemy stwierdzić, iż pomimo że był to okres, w którym Bóg nie objawiał nowych prawd, nie przekazywał nowych proroctw, lata te nie były czasem zastoju; był to okres przygotowania ludzkości na przyjęcie Dobrej Nowiny o Zbawicielu świata, Jezusie Chrystusie. Bóg, kierując historią, przygotował świat na przyjście swego Syna. Stwórca doprowadził historię do punktu, w którym wytworzyły się najlepsze warunki do przekazania ludzkości Dobrej Nowiny o Zbawicielu.

Po pierwsze – powszechna w tamtym czasie znajomość języka greckiego sprawiła, że teksty Starego, a potem Nowego

Testamentu mogły być czytane w całym ówczesnym cywilizowanym świecie.

Po drugie – dzięki rozbudowanej sieci dróg, sprawnemu systemowi komunikacyjnemu utworzonemu przez Rzymian, wieść o Chrystusie mogła rozprzestrzenić się szybko na cały obszar potężnego Rzymskiego Imperium.

Po trzecie – wszystko to, co działało się wśród Żydów, ich poselstwo o jedynym żywym Bogu i wyczekiwanie nadania obiecanego Mesjasza, stwarzało atmosferę powszechnego oczekiwania, nasłuchiwanie głosu Boga.

I Bóg, trzymając w swoim ręku wodze historii, użył tego, co w osiągnięciach ludzkości było najlepsze. W odpowiednim momencie wypowiedział Słowo, które stało się ciałem, co odwróciło bieg historii i rozpoczęło proces przemiany świata, proces powrotu człowieka do Boga.

Autor księgi

Bóg w sposób ponadnaturalny wybrał ludzi, których zadaniem było opisanie przyjścia Jezusa Chrystusa na ziemię. Powołał ewangelistę Mateusza, by oznajmił Żydom, że Jezus jest oczekiwany przez nich Mesjaszem, Królem i Zbawicielem. Powołał ewangelistę Marka, by uświadomił Rzymianom, że Chrystus jest najwierniejszym Śługą niebiańskiego Ojca, a jednocześnie najwyższym Władcą, Panem świata. I powołał Łukasza, by uczonym Grekom, a wraz z nimi wszystkim uważającym się za mądrych ludziom na obliczu ziemi i na przestrzeni wieków oznajmić, że Jezus jest prawdziwym Synem Człowieczym i Synem Bożym.

Mateusz, jak podaje Papiasz, jeden z najwcześniejszych ojców Kościoła, „zebrał wypowiedzi Pana Jezusa w języku hebrajskim”. Mateusz był jednym z uczniów Jezusa, a jako były urzędnik posiadał umiejętność utrwalania myśli za pomocą pisma. Był więc pierwszym człowiekiem, który spisał nauczanie Jezusa. Jemu

zawdzięczamy np. tekst „Kazania na górze”.

Choć za najwcześniejszą spośród trzech tzw. „**synoptycznych**” ewangelii (Mateusza, Marka i Łukasza) uważa się Ewangelię Marka, zapis słów Jezusa Chrystusa pochodzi od Mateusza.

Mówiąc o autorstwie pierwszej Ewangelii, trzeba wspomnieć o tzw. „**fakcie synoptycznym**”. Określenie to pochodzi od greckiego wyrazu „*synopsis*”, co znaczy: „**patrzeć jednocześnie, obejmować jednym rzutem oka**”. Trzy pierwsze Ewangelie wykazują bardzo wiele uderzających podobieństw. Zjawisko to świadczy o tym, że z tekstu najwcześniej spisanej Ewangelii Marka korzystali autorzy dwóch pozostałych Ewangelii synoptycznych. Drugim źródłem był zbiór mów Jezusa zredagowany przez Mateusza. Korzystał z niego Łukasz, co tłumaczy fakt, że najbardziej zbliżone do siebie są relacje Ewangelii Mateusza i Łukasza.

Mówiąc ogólnie, Markowi zawdzięczamy naszą wiedzę o zdarzeniach z życia Jezusa, a Mateuszowi znajomość treści nauczania Pana.

Najprawdopodobniej Ewangelia Mateusza została pierwotnie spisana w języku aramejskim, lecz oryginał ten zginął. Tekst znany nam dzisiaj zredagował nieco później w języku greckim nieznany nam autor, który korzystał zarówno z tekstu spisanego przez Mateusza, jak i Marka.

Przesłanie księgi

Relacje trzech synoptycznych Ewangelii są podobne, choć w każdej z nich występują pewne myśli przewodnie. Ewangelia Mateusza adresowana jest głównie do Żydów. Została napisana po to, by przekonać Żydów, że Jezus Chrystus to oczekiwany przez nich Mesjasz. Ewangelia Mateusza ukazuje, jak w osobie, czynach i nauce Jezusa urzeczywistniły się mesjańskie proroctwa Starego Testamentu. Ewangelista podkreśla wielokrotnie: „*To wszystko się stalo, aby się spełniło Słowo Pańskie, wypowiedziane przez proro-*

ka". Stwierdzenie to pojawia się w Ewangelii Mateusza sześćnaście razy. Tak więc głównym celem pierwszej Ewangelii jest wykazanie, że proroctwa starotestamentowe wypełniają się w Jezusie. Miało to skłonić Żydów do uznania Jezusa za Mesjasza-Króla.

Mimo że Ewangelia Mateusza spisana była głównie z myślą o Żydach, jest w niej wiele bezcennych wypowiedzi na temat Kościoła. Pierwsza Ewangelia jako jedyna z Ewangelii synoptycznych używa słowa „**kościół**”. Zapisane są tu słowa Jezusa skierowane do Piotra: „Ty jesteś Piotr, i na tej opoce zbuduję Kościół mój”.

Ważną cechą Ewangelii Mateusza jest także to, że dominuje w niej myśl o Jezusie jako Królu. Pierwsza Ewangelia ukazuje nam królewski majestat Pana. Tytuł „**Syn Dawida**” identyfikujący Mesjasza-Króla powtarza się u Mateusza częściej niż w innych Ewangeliach. Mateusz wielokrotnie pisze o Królestwie, Królestwie Bożym, Królestwie Niebios. Wyrażenie „**Królestwo Niebios**” pojawia się w pierwszej Ewangelii trzydzieści dwa razy. Samo słowo „**królestwo**” występuje tu aż pięćdziesięciokrotnie.

Królestwo Niebios to wielki temat Ewangelii Mateusza. Tym, który ustanowi owo Królestwo, jest Pan Jezus Chrystus, Mesjasz-Król-Zbawiciel. Do Niego należy Królestwo i moc i chwała.

Treść księgi

Mateusz sporządził pierwszy zbiór pouczeń Jezusa. Zebrał to wszystko, co wiedział o nauczaniu Pana, i usystematyzował Jego nauki tematycznie. Możemy w Ewangelii Mateusza wyodrębnić pięć głównych sekcji nauczania Pana Jezusa. Wszystkie one dotyczą spraw Bożego Królestwa:

1) Prawo Królestwa – Kazanie na Górze	r. 5 - 7
2) Obowiązki przełożonych w Królestwie	r. 10
3) Podobieństwa ukazujące istotę Królestwa	r. 13
-

EWANGELIA MATEUSZA

4) Wielkość i przebaczenie w Królestwie	r. 18
5) Przyjście Władcy Królestwa	r. 24 - 25

Całą Ewangelię Mateusza można podzielić w zwięzły, przejrzysty sposób na sześć zasadniczych części, z których każda ukazuje nam Jezusa jako Króla:

1) Postać (osoba) Króla	r. 1 - 2
2) Przygotowania Króla do wystąpienia	r. 3 - 4
3) Działalność nauczająca Króla	r. 5 - 9
4) Dalsze słowa i czyny Króla, wizja Królestwa	r. 10 - 16
5) Zbawcze dzieło Króla	r. 17 - 27
6) Moc Króla	r. 28

Listy od słuchaczy z Polski centralnej

List 1

Dziękuję za modlitwy o moje zdrowie. Obecnie jestem na urlopie. Odpoczywam, ale trudno mi będzie wrócić do tego rytmu pracy, który miałem przed chorobą. Wykorzystam obecny czas na pisanie, czytanie i rozważanie, między innymi takiego tematu jak, „narodzenie na nowo”. Interesuje mnie również to, dlaczego człowiek narodzony z Ducha porównywany jest w Biblii do wiatru. Obserwuję efekty działania Ducha Świętego u siebie oraz u wielu znajomych osób.

List 2

Zespół Trans World Radio jest dla mnie, jak brat zrodzony w nieszczęściu. Jestem wdzięczna Bogu za was wszystkich w redakcji i w studio, i za listy. Cenię sobie otwartość i szczerość. Staram się być prostolinienna. Dziękuję za broszurę pt. „Wędrówka przez Biblię”, nr 53. Może wkrótce opuszczę więzienie, z Bożą interwencją.

**Programy nadawane w czasie letnim 2022 roku
przez „Impuls” TWR Polska:
w okresie: 28.03.2022 r. - 28.10.2022 r.**

Fale średnie **1467 kHz**

21:45 - 22:15

Pn	„Wędrowka przez Biblię”
Wt	„Wędrowka przez Biblię”
Śr	„Wędrowka przez Biblię”
Cz	„Wędrowka przez Biblię”
Pt	„Wędrowka przez Biblię”
So	(-)
N	(-)

Naszych programów w szerszym wyborze mogą Państwo słuchać w internecie - pod adresami:

<http://twpolska.org> oraz <http://ttb.twr.org> lub <http://www.twr360.org>

Nasz e-mail: ***korespondencja@twpolska.org***
oraz telefon: **(+48) 601 400 892**

MARZEC	KWIETIEŃ
<i>Księga Zachariasza</i>	<i>Księga Zachariasza</i>
28.03.2022 4:1-3	25.04.2022 11:15-12:3
29.03.2022 4:4-14	26.04.2022 12:3-7
30.03.2022 5:1-4	27.04.2022 12:8-14
31.03.2022 5:5-11	28.04.2022 13:1-3
KWIETIEŃ	MAJ
<i>Księga Zachariasza</i>	<i>Księga Zachariasza</i>
1.04.2022 6:1-3	2.05.2022 14:1-4
4.04.2022 6:4-12	3.05.2022 14:5-21
5.04.2022 6:13-15	<i>Księga Malachiasza</i>
6.04.2022 7:1-6	4.05.2022 1:1-3
7.04.2022 7:4-7	5.05.2022 1:4-8
8.04.2022 7:8-11	6.05.2022 1:8-13
11.04.2022 7:12-8:3	9.05.2022 1:12-2:2
12.04.2022 8:4-13	10.05.2022 2:2-9
13.04.2022 8:14-23	11.05.2022 2:10-15
14.04.2022 9:1-8	12.05.2022 2:10-15
15.04.2022 9:9	13.05.2022 2:10-15
18.04.2022 9:10-17	16.05.2022 2:15-17
19.04.2022 10:1-3	17.05.2022 3:1-3
20.04.2022 10:3-6	18.05.2022 3:4-7
21.04.2022 10:7-11:3	
22.04.2022 11:4-14	

MAJ	CZERWIEC
<i>Księga Malachiasza</i>	<i>Objawienie Jana</i>
19.05.2022 3:8-9	16.06.2022 6:1-8
20.05.2022 3:9-12	17.06.2022 6:9-17
23.05.2022 3:13-17	20.06.2022 7:1-8
24.05.2022 3:17-24	21.06.2022 7:9-14
<i>Objawienie Jana</i>	22.06.2022 7:15-8:6
25.05.2022 Wstęp	23.06.2022 8:6-9:12
26.05.2022 1:1-6	24.06.2022 9:13-10:11
27.05.2022 1:7-8	27.06.2022 11:1-13
30.05.2022 1:9-16	28.06.2022 11:14-12:6
31.05.2022 1:17-20	29.06.2022 12:7-18
30.06.2022 13:1-5	
CZERWIEC	LIPIEC
<i>Objawienie Jana</i>	<i>Objawienie Jana</i>
1.06.2022 2:1-7	1.07.2022 13:6-17
2.06.2022 2:8-11	4.07.2022 13:18-14:5
3.06.2022 2:12-17	5.07.2022 14:6-20
6.06.2022 2:18-29	6.07.2022 15:1-8
7.06.2022 3:1-6	7.07.2022 16:1-15
8.06.2022 3:7-13	8.07.2022 16:16-17:3
9.06.2022 3:14-22	11.07.2022 17:1-5
10.06.2022 4:1-8	12.07.2022 17:6-18:5
13.06.2022 4:9-5:1	13.07.2022 18:6-16
14.06.2022 5:2-8	14.07.2022 18:17-24
15.06.2022 5:9-14	15.07.2022 19:1-10

LIPIEC	SIERPIEŃ
<i>Objawienie Jana</i> 18.07.2022 19:11-21 19.07.2022 20:1-10 20.07.2022 20:11-21:6 21.07.2022 21:7-14 22.07.2022 21:15-27 25.07.2022 22:1-10 26.07.2022 22:11-17 27.07.2022 22:18-21 28.07.2022 Przedmowa 29.07.2022 Przedmowa	<i>I Księga Mojżeszowa</i> 12.08.2022 4:1-26 15.08.2022 5:1-6:8 16.08.2022 6:9-7:5 17.08.2022 7:6-8:12 18.08.2022 8:13-9:3 19.08.2022 9:4-29 22.08.2022 10:1-11:4 23.08.2022 11:5-32 24.08.2022 12:1-20 25.08.2022 13:1-18 26.08.2022 14:1-24 29.08.2022 15:1-21 30.08.2022 16:1-16 31.08.2022 17:1-26
SIERPIEŃ	
1.08.2022 Przedmowa 2.08.2022 Przedmowa <i>I Księga Mojżeszowa</i> 3.08.2022 1:1 Wstęp 4.08.2022 1:2-8 5.08.2022 1:9-25 8.08.2022 1:26-2:3 9.08.2022 2:4-25 10.08.2022 3:1-7 11.08.2022 3:8-24	<i>I Księga Mojżeszowa</i> 1.09.2022 18:1-33 2.09.2022 19:1-37 5.09.2022 20:1-21:10 6.09.2022 21:11-34 7.09.2022 22:1-18 8.09.2022 22:19-23:20 9.09.2022 24:1-31
WRZESIEŃ	

WRZESIEŃ	PAŹDZIERNIK
<i>I Księga Mojżeszowa</i>	<i>I Księga Mojżeszowa</i>
12.09.2022 24:32-67	4.10.2022 39:1-23
13.09.2022 25:1-34	5.10.2022 40:1-23
14.09.2022 26:1-34	6.10.2022 41:1-44
15.09.2022 27:1-46	7.10.2022 41:45-42:6
16.09.2022 28:1-22	10.10.2022 42:7-38
19.09.2022 29:1-35	11.10.2022 43:1-34
20.09.2022 30:1-43	12.10.2022 44:1-34
21.09.2022 31:1-54	13.10.2022 45:1-28
22.09.2022 32:1-33	14.10.2022 46:1-34
23.09.2022 33:1-20	17.10.2022 47:1-31
26.09.2022 34:1-31	18.10.2022 48:1-22
27.09.2022 35:1-29	19.10.2022 49:1-28
28.09.2022 36:1-43	20.10.2022 49:29-50:26
29.09.2022 37:1-20	<i>Ewangelia Mateusza</i>
30.09.2022 37:21-36	
PAŹDZIERNIK	
<i>I Księga Mojżeszowa</i>	
3.10.2022 38:1-30	

Nasz adres:

„Impuls” TWR
ul. Kłodnicka 2
PL-54-217 Wrocław

Tel: (+48) 601 400 892

e-mail: korespondencja@twpolska.org

Impuls Polska
Redakcja broszury
Marek Cieślar